

NE BOJTE SE LJUDI!

12. nedjelja kroz godinu, A

Što je strah? Treba li se njega riješiti? Treba li ga zatomljavati u sebi? Psiholozi će reći da je strah praiskonski osjećaj koji čovjeka štiti. Jer, kad se čovjek ne bi bojao, lako bi mogao nastradati. I tako mi hodimo kroz ovaj život ispunjeni strahom i nadom, radošću i tjeskobom. Međutim, mogli bismo se upitati, zar Kristovo spasenje ne pobjeđuje strah?

Pogledajmo. Prorok Jeremija, neshvaćen i odbacivan jadikuje: *“Svi koji mi bijahu prijatelji, čekahu moj pad”*. I to je sudbina svih proroka. Bili su i neshvaćeni i nepriznati i proganjani, tako da će Isus Židovima kasnije spočitnuti: *“Kojega od proroka ne progoniše oci vaši?”* Tako je bilo i s Isusom, tako su prišli i apostoli kao i njihovi učenici, sve do kardinala Stepinca i do današnjeg dana. Međutim, što nam o tome svemu govori današnja Božja riječ? Evo prvo proroka Jeremije: *“Sa mnom je Gospodin kao snažan junak! Zato će progonitelji moji posrnuti i neće nadvladati”*. A onda, današnje evanđelje. Veli Isus: *“Ne bojte se ljudi! Ta ništa nije skriveno što se neće otkriti!”* Zašto se čovjek ne bi trebao bojati ljudi, tj. onoga što ga u životu može zadesiti? Isus dalje tumači: *“Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti.”*

Evo, Isus nas podsjeća da se smisao našeg života ne iscrpljuje u ovozemnim probicima. Jer *“prolazi ovaj svijet i slava njegov”*. Naime, čovjek koji se podvrgava samo zakonima ovoga svijeta doživljava u sebi veliku prazninu, jer sav svijet ne može ispuniti ljudske duše. A kad čovjek teži za onim vječnim vrednotama kao što su vjernost, ljubav, pravednost, susretljivost, praštanje, milosrđe, dobrotu; onda već sada u svom životu osjeća staloženost, mir i duboku radost. Zato nas Isus tješi: *“Ne prodaju li se dva vrapca za novčić? Pa ipak ni jedan od njih ne pada na zemlju bez Oca vašega. Vama su i vlasi na glavi izbrojene. Ne bojte se dakle! Vredniji ste od mnogo vrabaca.”*

I sad dolazimo do onog osnovnog. Strah nam je svima prirođen. On je duboko ljudski. Razumljivo je da se u čovjeku javljaju i dvojbe i sumnje i nesigurnosti. Ima trenutaka kada čovjeka može zahvatiti prava tjeskoba, baš kao ono Isusa u Maslinskom vrtu. Međutim, duboko u nama jest svijest o našem izabranju, svijet i sigurnost Kristova spasenja i Božje ljubavi prema nama. Nismo sami. U nama je snaga Duha Svetoga, spasenje Isusa Krista i sva ljubav nebeskog Oca. I to nas onda nosi i drži.

To vidimo na primjeru apostola i tolikih svetih. Pavao u 2. Poslanici Korinćanima nabraja sve nevolje kojima je izložen, ali zato tvrdi kako su, istina, u njemu obilate patnje Kristove, ali kako je u isto vrijeme u njemu obilata utjeha Kristova. Zato je i mogao reći da *“uživa u uvredama i poteškoćama”* koje je podnosio za Krista, jer ako je slab u očima ljudi, onda je zapravo jak jer je u njemu jaka Božja milost, a ne ljudska snaga.

Doista, koga i čega se trebamo plašiti? Tko nas to može odvojiti od ljubavi Kristove? Nevolje, teškoće, pogibli...? Toliki su sveti išli radosno kroz ovaj svijet i svojim životom svjedočili veliku i duboku radost otkupljenih. Iako su bili ljudi poput nas, Božjom milošću nisu dopuštali da ih strah paralizira, baš kako reče psalmist: *“Sa mnom je Gospodin kao snažan junak; što mi može učiniti čovjek?”*

Zvonko Pažin